

[Poul Schlüter.]

samarbejde, hvor man låser sig fast til socialdemokratiet og lader, som om der ikke på anden vis kan etableres flertal for den nødvendige politik i folketinget.

Til sidst vil jeg gerne på min gruppes vegne gøre nogle bemærkninger om den udenrigspolitiske og den forsvarspolitiske situation, for vi ser det som et vigtigt emne, og vi mener, det ville være forkert, hvis denne afslutningsdebat gik til ende uden klare ord om Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik.

Der har nu gennem uger været ført forhandlinger mellem en række partier om en ny dansk forsvarsordning. Vi mener, at det havde været bedre, hvis forhandlingerne var færdiggjort nu i foråret fremfor, som regeringen har ønsket, at udskyde dem til en usikker politisk situation sidst på året. Det betyder noget for tilliden til dansk forsvar i indland og udland, at vi kan slippe for usikkerhed i lang tid.

Jeg tror også, regeringens oplæg har været en alvorlig skuffelse for alle i socialdemokratiet, som havde troet, at regeringen i al fald ikke ville udhule de nuværende styrkemål. Vi håber i det konservative folkeparti stadig, at regeringen kan bevæges langt væk fra sit udspil, som var at foreslå nedskæringer i forsvarsbudgettet på i alt 434 mill. kr. over de første 3 år, for så store beskæringer kan ikke gennemføres uden alvorlig skade for forswarets troværdighed og evne til at løse sine opgaver i samarbejde med vore partnere.

Naturligvis skal der også vises økonomisk sans og evne til rationalisering i forsvaret, men forsvarsbudgettet er i forvejen pint til det yderste og viser langt mindre stigninger gennem mange år end de øvrige statsudgifter.

Vi kunne alle ønske, at den officielle Sovjetkampagne om afspænding svarede til militær tilbageholdenhed i øst, men sådan er det ikke. Derfor tror vi, at regeringen vil gøre sig selv, forsvaret og alle, som har en positiv indstilling over for dansk sikkerhedspolitik, en stor tjeneste ved at drage omsorg for, at vi på kortest mulig tid får klaret forhandlingerne om en ny dansk forsvarsordning.

Denne sag må ikke glemmes i det almindelige økonomiske virvar.

Jens Møller (KrF):

Det er ikke sært, hvis Danmarks vælgere bliver noget forvirrede efterhånden. Af den forrige ordførers tale fremgik det jo, at venstre nærmest har ført socialdemokratisk politik, og til andre tider hører vi fra ordførere fra den modsatte side af salen, at socialdemokratiet fører venstres politik. Det må være noget forvirrende for vælgerne at få det stukket ud.

Året i år har i øvrigt stået i septemberforligets tegn økonomisk set. Politik er jo også andet end økonomi, men i dag er det tillægsbevillingsloven, vi går ud fra, og derfor er det vel især økonomien, vi skal snakke om i dag. Dog vil jeg gerne bruge nogle få ord på at sige lidt om arbejdsmulighederne i dette ting.

Det har tit været fremført og med rette, at vores arbejdsform er gammeldags i sin organisering. Vi trænger i høj grad til modernisering og rationalisering på mange områder, det skal der ikke være nogen tvivl om. Men jeg tror, der er en anden ting, der i virkeligheden er værre, en anden ting, der i virkeligheden gør det endnu sværere at opnå nogle fornuftige resultater herinde så tit. Det er en fornemmelse, jeg har, og den er blevet stærkere og stærkere gennem de 2½ år, jeg har været herinde. Det er det, at der er en del partier, især nogle af de store partier, der alt for ofte sætter partiets interesser først og folkets interesser sidst. Vi ser det f. eks., når vi lægger mærke til, hvordan visse store partier opfører sig forskelligt, når de er i regering, og når de er i opposition. Når de er i regering, er de ansvarlige, så prøver de på virkelig at få noget igennem, der kan være fornuftigt, selv om de selvfølgelig beholder en vis trækken til den ene eller den anden side, medens når man kommer i opposition, så er det, ligesom denne ansvarlighed fordufter noget, og det er i noget højere grad, man vil udnytte situationen til egen fordel.

En anden ting, man gang på gang har lagt mærke til der kan gøre tingene vanskelige, er den, at især de store partier alt for meget lægger mærke til og tager hensyn til, hvem der har fremsat et forslag. Det skal helst være éns eget forslag, hvis man skal stemme for det; man kan til nød også gøre det, hvis det er et andet af de store gamle